

„Не бойте са Господство ви, Росалино Арновице, не дѣйте мысли че си ми непозната. Знаемъ каква злочестина ва е накарала да търсите послона по тѣзи дивы канары. Познатъ ми е тѣй сѣщо стопана ви, три години става отъ какъ сте са съ него раздѣлили. Отъ кога-то сте дошле въ тѣзи пусты страны, много голѣмы промѣны станахъ по свѣта. Миръ вѣче сключихме; войскытѣ ни прогонихъ непріятеля и сега на почивка у тѣхъ си отиватъ. Господство му Арно отне си своя имотъ, своитѣ земи и сграды. Непріятеляви, безчестныя Жонъ, той сега пѣкъ тръгна на бѣгъ: найнапредъ прибѣгналь бѣше край тѣзи планины, но подиръ малко пренуди са да ги напусне. Азъ съмъ честитъ еше да ви кажъ че вашія болеринъ е турилъ голѣма грыжа да ва изброди, за сега едничкото негово желаніе на свѣта е челядъта си да намѣри. и азъ са надѣвамъ съ него скоро да са видите.

— Боже, смилилъ си са за мене! извика болярката, захласната отъ радость: чюль си молбытѣ ми и плачетовѣ ми, чюль си моето риданіе. . . . Арно, мой милъ Арно! какво нетърпеніе ма обзема да та видѣхъ часъ напредъ, да ти покажъ горкытѣ ни дѣца, които години време като клеты сирачета живѣють! . . .

Другъ войникъ са подаде изъ канарытѣ,